

ПРОЛОГ

Якщо зібрати воедино всі зневіри, прощання, зради, ненаписані листи, невисловлені почуття, неусвідомлені бажання... загорнути в прозору павутинку осінніх зітхань вогкого білястого туману... чи оновиться серце до первозданного спокою новонародженості — золотавого, як бурштиново-загуслий мед, що снить беззахисним теплом бджоли?

Чи прийме душа у своє гніздечко непевну пташку надії, захищаючи від збитошних вітрів і колючих завірюх?

Мелодія далеких зір, втілена містикою нотного п'ятиряддя.

Плетиво тіней від рук Маестро.

Божественна віолончель, що акомпанує слову, бо ж воно було першоосною.

Не плекай знак попелу — опале листя перейде в землю.

Відмежуй полову образ від леліткової ясності добрих справ.

Відпусти в далечінь горизонту: понад океани, ліси, міста, шпиль веж. Понад віщій сон, що збувся не так. У віднайдений рай.

Будь жертвником, олтарем, храмом.

І будь дитиною, бо дітям належить Царство Боже.

* * *

Маленькі іскринки кружляли у веселому таночку, різнобарвно миготіли ясними зблисками, спліталися у вигадливий орнамент на якусь мить, щоб потім розлетітися навсібіч похлими метеликами.

Він простяг Свою велику турботливу руку в саму густинь стрибучого світла й виловив одну, найнепосидючішу, блискітку, яка одразу ж застрибала веселим м'ячиком у шерхлій турботі теплої долоні.

— Настав твій час, — усміхнувся Він і легенько дмухнув на іскорку, що врешті заспокоїлася.

— Але я не хочу нікуди йти! Тут так добре! Тут є Ти! Я бавлюся зі своїми братиками й сестричками!

— Ну, ми всі тебе будемо чекати... бо повернешся, коли виконаєш свою місію. Всі сюди повертаються. Ті, котрі світлі...

— А я світла?

— Дуже сподіваюся... Не розчаруй Мене.

— Добре, Отче. На все Твоя воля. — Іскорка стала дуже серйозною і зосередженою. — Настав час...

Вона підстрибнула високо вгору і з розгону майнула донизу так швидко, аж ніби прорізала темну гущу неба, залишаючи тонкий золотий слід.

А Він дивився крізь товщу хмар, еднаючи минувшину, теперішність і майбуття. Дивився яко Отець, бо ж таки й був Ним.

Лагідним, справедливим, люблячим.

І дуже терплячим.

ЧАСТИНА I

Даринка. 2022 рік

Мене звати Дарина, мені вісімнадцять.

Мама вважає мене абсолютно унікальною і найкращою, але то ж мама, тому сприймаю це трохи скептично. Та й здебільшого вона мені не стільки мама, скільки подруга. Може, так неправильно, але нам обом подобається. Знайомі дівчата трошки заздять. Кажуть, що моя ма просто шикарна й вони теж її люблять. Мені часом здається, що дівчата думають, ніби я вигадую про неї. Ну хоч трохи. Мама, яка ніколи не сердиться і цілком довіряє, — це якось фантастично.

А от бабуся в мене курочка-квочечка, вона б мене сховала до себе під крило, замотала в три шалики, одягла чотири шапки й годувала б вареничками, борщиком, курочкою і картопелькою із часничком, запеченою в духовці.

А я б їла й просила добавки.

Їсти я люблю.

Правда, періодично, приблизно раз на місяць, у мене виникає бажання сісти на діету й почати бігати на домашньому орбітреку, який мама купила на розпродажі спортивних товарів під Новий рік. Але я силою волі глушу в собі те бажання. Заради справедливості скажу, що в нас із мамою був період, який тривав десь три місяці, коли ми щоденно протягом години активно фітнесували (о, яке слово!) під латиноамериканську музику, аж сусіди тарабанили по батареях.

Щоб ви раптом не подумали дурниць: я аж ніяк не товста.

Просто серед моїх ровесниць модно бути маленькими й тоненькими, такими собі дівчатками-дюймовочками, тянка-

ми, яких легко сховати в кишеню, почуваючись сильним хлопцем, здатним усе вирішити. Зі мною так не вийде, бо, навіть якщо схудну до астенічної прозорості своєї мамці, я залишуся високою. Як і мамця. Таких не кожен покладе в кишеню. А носитися з нами взагалі складно. Бо ми ще й із характером.

Я відмінниця.

У нашій родині по жіночій лінії так заведено. Традиція типу. Хочеш-не-хочеш, а варіантів нема.

Прабабуся Ганна була відмінницею, поки могла вчитися між поляками-німцями-советами; бабуся Марія нахапалася золотих медалей і червоних дипломів, а заодно різних свідоцтв про винаходи й наукові розробки; мама Софія після першої вищої освіти за інерцією рвонула здобувати другу, але за рік кинула навчання, усвідомивши повну профанацію процесу. Хоч могла б затулити очі-вуха-ніс й отримати ще один диплом із червоним написом. Але моя мамця — то щось особливе. Патологічно щире до оскоми створіння. Вона не здатна навіть на імітацію обману. Її просто фізично ламає. «Розумієш, Дарчєнятку, я от теоретично знаю, як, що й коли треба сказати, куди потупити очка й скільки разів покліпати віями. Нічого складного. Особливо якщо потрібно вирішити проблемку з якимось чоловіком. Але. Не можу. Просто, бляха, не можу. Навіть елементарно промовчати, бо часом цього достатньо. Тому загалом я досі у великій сраці. І космос із кармою тут точно ні до чого. Лише мій затятий характер».

Я обожнюю свою маму.

І мрію колись заробити багато грошей та повезти її в найцікавіші країни світу. Нагодувати найсмачнішими стравами. Дати їй стільки грошей, щоб вона зробила собі всі пластичні операції, які тільки захоче. Я знаю, що вона підписана на кількох пластичних хірургів і щоразу, роздивляючись себе в дзеркало, сумно зітхає. Особисто я не розумію причини її зітхань, бо вона реально неймовірно красива, струнка, граційна, витончена, але кожен із нас має право на шизанутих тарганів у голові. Я просто

хочу робити її щасливою. Одна моя товаришка недавно сказала: «Дарино, дивися — твоя мама ходить, як кицька. Попроси, щоб вона нас із тобою так навчила. Бо ми як циркові ведмеді». Отака в мене ма.

Ми з нею завжди разом. Удвох. Навіть якщо довкола купа людей, ми все одно якось примудряємося перешіптуватися та перехихикуватися.

Бабуся часом сердиться, каже, що це невиховано, називає нас голубами. Голубів я не люблю, бо вони серуть на наші нові ідеально чисті підвіконня, от просто реально прилітають, щоб накласти мерзенну купку, і летять далі з почуттям виконаного обов'язку. Але те, що ми з мамою голуби, мене смішить. Одразу уявляю нас, таких вгодованих, розпушених від дзьоба до хвоста, на якомусь білому підвіконні й починаю гиготіти. Мама, дивлячись на мене, щосили намагається втриматися, але потім просто порскає чаєм чи соком, у неї течуть сльози, з носа йде булька. Загалом, ми реально закріплюємося в статусі невихованих. І нам це в кайф.

Ще я надзвичайно люблю, коли мама згадує якісь смішні історії про тата. З їхнього студентства. Особливо мені подобається слухати, як тато намагався перегарчати зграю бездомних собак, коли проводжав маму з передноворічної вечірки в гуртожитку. Мамі тоді було дуже страшно, а татові дуже весело. Загалом історій мало, бо тата не стало, коли він був зовсім молодим, я майже не пам'ятаю його. Тільки точно знаю, що він теж жив так кришталево чесно, як і мама. Вона каже, тому Бог його забрав, адже він ніяк не міг тут пристосуватися.

Кожна розповідь чи спогад як блискучий коралик в уявній шкатулці, яку ми інколи вдвох відкриваємо, щоб перебрати, роздивитися в сонячних променях, покатуляти на долонях, посміятися, тамуючи плач, поплакати крізь сміх і сховати до наступного разу.

Я не знаю, як це: мати тата. Не дідуся чи вуйка, які мене дуже люблять і балують, а от власне тата. Коли то найближчий захист, опіка, міцний мур довкруг. Але я знаю, як це, коли тобі кажуть: «Ти так на нього схожа — просто копія».

Так тепло тоді робиться.

І зразу хочеться посміхатися. Крізь сльози.

Загалом, це все правда, але...

Тепер я скажу інакше. Коротко.

Мене звати Дарина Гаєвська.

Мені влітку, якщо доживу, буде дев'ятнадцять. Зараз середина березня.

У нас повномасштабна війна.

Моя єдина мрія — Перемога. І щоб жодного москаля не залишилося на планеті.

* * *

Софія дивилася на доньку, очі їй просто запливали ніжністю. Всі оті хаотично розкидані підручники, зошити, ручки на столі й під ним, светрик, який «займається» на домашньому тренажері, рюкзак із брошкою-мухою (бабусин подарунок), вазонки з помідорами й болгарським перцем (замість нього, правда, чомусь проросла лише пліснява), які її діяльна Даруся вирощує із зернят, — це така квінтесенція любові, доведеної до абсолюту. З кожним наступним днем вона любила свою доньку все сильніше, незримі ниточки зв'язку поміж їхніми серцями міцніли. Даринка просто була ідеальною: жодних підстав для сварок чи, не дай Бог, скандалів не давала. Чудова дівчинка. Прекрасна.

Софія обожнювала її обіймати й цілувати, вдихаючи аромат волосся та шкіри, шукаючи ті далекі дитинні нотки запаху, яких уже давно-давно нема, бо час неблаганний; так карталася, що замало присвятила його доньці в минулому: намагалася тягти й за себе, і за тата, якого вже не було. Дарця мовчки терпіла, особливо цілування. Як мамі пояснити — вона вже доросла, а не рожеве пискля, що саме суне ручки-ніжки всім до цьомків. Єдине, чого Софія справді хотіла в цьому житті, — краща доля своїй дитині. Ні грамульки не оригінально, бо ж то і є суть істинного материнства: бажати дітям усього най-най, але жінка просто мала якийсь пунктик на тім. Може, власне тому, що сама

залишилася вдовою в тридцять. І не було в смерті її чоловіка героїзму чи слави — невиліковна хвороба. І не мала Софія від людей поваги або шани, навпаки, пересуди й шепотіння за спиною.

Жалили слова смертоносними скорпіонами.

Не догледіла... Не вберегла... Куди ж то вона дивилася, людоньки?!

2020 рік

У житті кожної жінки, навіть якщо вона ще неповнолітня, навіть якщо вона взагалі ще дитсадкового чи «нагорщикового» віку, у певний момент виникає нездоланне бажання радикально щось змінити.

Переставляти чи викидати меблі або ж узагалі починати ремонт у квартирі — мамина прерогатива (звісно, зі мною вона все узгоджує), а в моїй юрисдикції залишається зачіска.

Маю довге, нижче пояса, банально-русяве волосся.

От скільки себе пам'ятаю.

Мама любить довге волосся, своє наважилася обрізати лише після сорока, та й то з важким серцем, сказала, що бути постарілою русалкою не хоче.

Бабуся любить довге волосся, хоч власну косу відстригла ще на першому курсі інституту.

Я теж люблю довге волосся, однак бажання змін влізло в мозок і запустило кнопку старту.

Чесно, я обережно проводила підготовчі бесіди з мамою, але вона вдавала, що не розуміє. Тоді дивилася багато відео в інтернеті, як просто й легко самій удома постригтися. Ну й щоб двічі не вставати, то як заодно висвітлитися в блонд.

Я зробила все точно за інструкцією коучів: розділила волосся на дві частини, зав'язала в низькі вільні хвостики, акуратно чикнула гострими ножицями спочатку праву половину, потім ліву.

Ну що я можу сказати — край обрізу був не зовсім рівним, як показували в навчальних відео, але й не катастрофічно кривим.

Тепер настав час змінити масть.

Повністю намастити всю голову відбілювачем я не ризикнула, вирішила почати другу серію перукарських експериментів із чубчика. І тут зробила все за інструкцією. Коли ж обрана для хімічної езекуції прядка замість елегантного платинового блонду стала мерзенно-жовтою, я зрозуміла, що нині врешті настав День, Коли Я Вперше Отримаю Прочуханку Від Мамаи.

Паралельно я розглядала варіант прожити це літо в шапці, але був нюанс: через три дні мала виступати з промовою на своєму випускному в ліцеї. Якось випхатися в шапочці на сцену й розповідати, як примудрилася скласти ЗНО з української мови й літератури на двісті балів (одна з восьми випускників на всю Україну — в мами з бабусяю і рештою родини ледь не стався інфаркт від щастя), не той-во. Але світити жовтим чубчиком — теж поганий варіант.

Я всілася під стіною і почала чекати маму з роботи. Настрій гнітючий. На душі шкребуть якісь гидотні тварюки.

Мама сказала тільки одне слово: «курчатко».

Я була її бідолашним, беззахисним курчатком із жовтим пір'ячком на чубчику. Сумне ціп'ятко, що потребує допомоги.

А потім вона почала телефонувати своїй перукарці й розповідати про масштаби катастрофи.

Наступного дня мене доправили в салон краси (іхала я таки в шапочці, аби не бентежити людей неземною красою). Перукарка Надя трохи поойкала, а тоді взялася до роботи, одразу попередивши, що то забава на цілий день, раз я вже вирішила перейти на світлий бік і стати повноправною громадянкою країни Блонд.

Мастили-мили-сушили-чесали мене в такій послідовності рази зо три. Я не дивилася в дзеркало, я дивилася на маму: колір її обличчя відображав зміну забарвлення мого волосся. Бурячкове, оранжеве, жовте. Суто від себе вона хіба зімпровізувала ніжним, легким зеленкуватим тоном, що накоротко мелькнув